

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 1. An, & quando ad restitutionem teneatur, qui precibus, aut consilio
absque vi, & fraude alterum impedit à consecutione alicujus boni, aliàs
obtinendi?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

absque vi, & fraude alterum impedit à consecutione alicujus boni aliàs obtinendi?

QUÆR. II An Pontianus absque vi, & fraude, sed tamen ex odio, & animo nocendi persuadendo Pontio, ne legatum relinquat Cajo, teneatur ad restitutionem Cajo faciendam?

QUÆR. III. Et an teneatur ad restitutionem faciendam Nummo à consecutione Beneficii ita à se impedito?

93 **A** Nte 1. Q. resolutionem notandum est, tripliciter posse aliquem impediti à consecutione alicujus boni.

Primò potest quis impediti à consecutione boni sibi debiti ex justitia, seu ad quod jus habet in re vel ad rem. Secundò impediti potest à consecutione boni ex justitia non debiti, sed conferendi ex libera alterius voluntate. Tertio, impediti potest à consecutione talis boni suasionem, precibus, consilio &c. vel vi, fraude; mendaciis &c. Hoc notato.

94 R. 1. qui voluntariè aliquem impedit à consecutione boni ex justitia propriè debiti, quomodo cumque concurrat ad impediendam boni consecutionem, tenetur ad damni illati compensationem. Ita communis DD. & ratio est; quia talis alterum ita impediendo violat illius jus, quod habet, & damnum illi infert injustum: ergo tenetur damnum datum compensare; attento tamen jure, ut

notat Molina D. 727. n. 6. quod habebat, qui impeditus injustè fuit, & attenta certitudine, vel probabilitate majori, vel minori, quæ erat, ut id bonum consequeretur, nisi illo injusto modo fuisset impeditus: unde si non omninò certum erat, quòd id fuisset consecuturus, tunc, qui injustè impedit, non erit cogendus, ut totam illius rei æstimationem restituat, sed solum pro rata probabilitatis.

R. 2. quando bonum, à cujus consecutione aliquis impeditur, non erat ei debitum ex justitia, ita ut, salva justitia, integrum sit ei, qui illud conferre volebat, id non conferre, restituere non tenetur, qui absque vi, & fraude Collatorem suasionem, aut precibus movet, ut illud non conferat ei, cui conferre animo destinaverat. Ita rursus communis DD. Ratio est, quia qui ita movet, ac persuadet collatorem, non peccat contra justitiam, sicut nec ipse Collator mutando suam voluntatem peccat contra justitiam: ergo ad nullam restitu-

tionem tenetur ei, cui eâ viâ colatum non fuit boni, quod alioquin foret illi conferendum; cùm iustitiam non violaverit, hoc ipso quòd is, qui impeditur, non habeat jus ad id, à quo impeditur,

96 R. 3. qui alterum per vim, & fraudem impedit à consecutione boni alicujus, quod ex sola liberalitate erat ei conferendum, restituere illi tenetur, quantum æstimabatur illud bonum, à quo fuit impeditus. Ita Molina *citt.* D. 727. Lugo D. 18. *sect.* 5. Vasquez. D. 175. c. 2. Sanch. l. 2. in de calog. c. 22. n. 21. Laym. l. 3. tr. 2. c. 7. Less. *dub.* 18. *assert.* 1. Sotus, Navar. Diana, Bannes, Medin, alique contra non nullos apud Eman. Sà v. *restitutio*, n. 21. & Molinam n. 6. arbitrantes, ad nullam teneri restitutionem impediens à consecutione alicujus boni, quod impedito non est debitum ex iustitia.

Ratio communis sententiæ est, quia, licet, qui ita impeditur, non habeat jus absolutum ad tale bonum, habet tamen jus conditionatum habendi illud, si alter conferre voluerit, & habet insuper jus absolutum, ne per fraudem, aut vim ei impediatur potentia passiva, quam ipse, & unusquisque habet ad recipiendum à quocumque, quod gratuito titulo voluerit, & potuerit ei conferre: ergo impediens contraveniendo huic juri facit injuriam

R. P. Leonardelli Soc. Jes.

impedito, & contra iustitiam adversus eum delinquit, atque adeò restituere ei tenetur, quantum æstimabatur damnum ita injustè datum. Ex quo constat, falsum esse id, quod adversa pars in contrarium assert, quòd, quodocumque aliquis impeditur à consecutione boni, quod illi ex iustitia non erat debitum, impediens ad nullam restitutionem teneatur.

Ad 2. Q. an Pontianus absque vi, & fraude, sed tamen ex odio, & animo nocendi persuadens Pontio, ne Cajum legatarium instituatur, teneatur ad compensationem damni Cajo faciendam? Affirmant non nulli apud Molinam n. 3. cum Paludan, & Richard, id, quod videtur colligi ex l. 1. §. *idem ajunt* 2. ff. de aqua pluvia arcend. ubi dicitur, si quis fodiat puteum in suo proprio agro, præcidatque venas aquæ, quibus in puteum, aut in fontem, alterius fundi aqua dirivabatur, idque in causa sit, ne derivetur, non dari actionem adversus ita præscindentem venas in prædio suo, quando id non fecit, ut noceat alteri, quia usus est jure suo: ergo à sensu contrario, si id animo nocendi fecit &c.

Et ratio dubitandi esse potest, quia in multis animus nocendi alicui facit, ut sit contra iustitiam id, quod aliàs sine eo animo contra iustitiam non esset, nec obligationem

O

nem